

ΑΣΠΙΣ

οὕτως ἀγεννώως ;

Χα. Δᾶε παῖ, κακῶς ἔχω. 305

μελαγχολῶ τοῖς πράγμασιν· μὰ τοὺς θεοὺς,
οὐκ εἴμ' ἐν ἑμαντοῦ, μαίνομαι δ' ἀκαρῆς πάννυ·
ὁ καλὸς ἀδελφὸς εἰς τοσαύτην ἔκστασιν
ἤδη καθίστησιν με τῆι πονηρίαι.
μέλλει γαμεῖν γὰρ αὐτός.

Δα. εἰπέ μοι, γαμεῖν ; 310

δυνήσεται δέ ;

(Χα.) φησὶν ὁ καλὸς κάγαθος,
καὶ ταῦτ' ἐμοῦ διδόντος αὐτῶι πάνθ' ὅσα
ἐκεῖνος ἀποπέπομφεν.

Δα. ὦ μιαρῶτατος.

(Χα.) μιαρὸν τὸ χρῆμ'· οὐ μὴ βιωῶ, μὰ τοὺς θεοὺς,
εἰ τοῦτ' ἐπόψομαι γενόμενον.

Δα. πῶς ἂν οὖν 315

τοῦ σφόδρα πονηροῦ περιγένοιτό τις ; πάννυ
ἐργῶδες. ἐργῶδες μὲν, ἀλλ' ἔνεσθ' ὅμως.

(Χα.) ἔνεστι ; καὶ μὴν ἄξιον φιλονικίας,
νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, τοῦργον.

(Δα.) εἴ τις πρὸς θεῶν

ὄρμηκ[...]τωνδ' ε[320

(desunt uersus i uel ii)

]δύο τάλ[αντα

]αυτῶι τιν' ἐλπίδ[

]· φερόμενον εὐθύς ἐπ[

προπετῆ, διημαρτηκότ', ἐπτ[σημένον

ὄψει μεταχειριεῖ τε τοῦτον εὐπόρως. 325

ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὀρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιτος ἔσται τῆς ἀληθείας κριτής.